

Uudestisyntyminen – jatkuva prosessi

Gnostilaisen yhteisön teemana maaliskuussa on uudestisyntyminen.

Me synnymme ja kuolemme, mutta synnymmekö uudelleen, ja jos synnymme uudelleen, niin miten ja minne synnymme uudelleen?

Pohdinta sielun kuolemattomuudesta ja kohtalosta on aina jakanut ihmisiä erilaisiin uskontokuntiin. Vahvasti ja voittopuolisesti on vaadittu uskottavaksi sitä linjaa, jonka mukaan aineellisen elämän seurauksena ikuinen ja kuolematon sielu saa joko ikiaikaisen palkkionsa tai ikiaikaisen rangaistuksensa. Kun aineellisen elämän kaari on kuitenkin suhteellisen lyhyt ja siihen sijoittuvat tapahtumatkin hyvin voimakkaasti riippuvaisia aineellisista olosuhteista ja puitteista, on minun gnostilaisena hyvin vaikeaa ymmärtää tällaisen linjauksen oikeutta ja kohtuullisuutta. Erityisen vaikeaksi tällaiseen linjaukseen uskomisen tekee se, että siihen olisi uskomalla uskottava, koska uskon horjuminen merkitsisi ikiaikaista pelin menettämistä.

Kuinka ikuisen rakkauden, oikeudenmukaisuuden ja hyvyyden Jumala olisi voinut kaiken viisauden ja käsittämättömän järjen universumissa määrätä, että tällä yhdellä planeetalla elävien olentojen kohdalla inhimillinen epäily tai erehdys voisi hänet suistaa tuohon, jolla ei ole mittaa ei määrää? Siihen en voi uskoa. Se on ollut eräs niistä oivalluksista, joiden pohjalta minusta itsestäni on kehittynyt gnostilainen. Se on oivallus ja ymmärryksen kirkas hetki, mutta siltikin se on ollut prosessin tulos, eräänlainen uudelleen syntyminen.

Uudestisyntymisenä voidaan pitää sitä hetkeä, kun sielumme syntyy uudelleen aineen maailmaan jatkamaan oppimistaan, jotta voisi aikanaan päästä edelleen valon maailmaan. Uudestisyntyminen voitaneen nähdä kuitenkin prosessina, joka ei varsinaisesti ala eikä lopu. On toki sarja erilaisia tapahtumia, joilla voidaan määrittää niin aikaa kuin paikkaa, mutta hengen kulku ei varsinaisesti ala eikä lopu näiden ulkoisten virstanpylväiden mukaisesti. Niinpä me synnymme jatkuvasti uudelleen jokaisessa hetkessä. Elämän jatkumoa voisi maanläheisesti verrata elokuvaan, jossa filmin jokainen ruutu on aavistuksen verran erilainen. Vierekkäisten eroa tuskin edes huomaa, mutta kahden kuvaruudun ero vaikkapa muutaman kymmenen sentin välimatkalla on jo huomattavaa.

Uudestisyntymisen käsitettä viljellään toki myös valtauskontojen piireissä. Niissä on synnyttävä uudelleen, jotta voisi kokea pelastuksen. On siis jätettävä entinen ja uudistuttava. Tässä suhteessa ollaan jo gnostilaisella maaperällä. Saammehan mekin uudistumiskasteen, jossa katumiemme tekojen muisto huuhtoutuu pois.

Avainsana on ”*katumiemme tekojen*”. On siis havahduttava siihen, jos toimimme rakkauden lakia vastaan. Jos toimimme vastoin sisäistä omantunnon ääntä, on kurssia syytä korjata. Me siis synnymme koko ajan uudelleen. Toki saattaa tulla myös takapakkia, ellemme pidä itseämme järjestyksessä. Silloin tulee taas uudelleensyntyä ja pyrkiä kohden sitä, mikä on Jumalan rakkauden lain ja hyvyyden sisäisen äänen mukaista. Näin on elämämme jatkuvaa uudelleen – ja uuteen - syntymistä.

Itse koen tämän hyvin vapauttavaksi ja rohkaisevaksi oivallukseksi. Vaikuttaa siis siltä, että kaikki tiet lopulta yhtyvät suureen valtavyylään. Raamatussa todetaan, että *"mene, äläkä enää syntiä tee."* Kurssiaan korjaava syntyy siis uudelleen, eikä jää paikoilleen sellaiseen, josta on päästävä eteenpäin ja uudistuttava. Kukaan meistä ei enää huomenna ole se sama kuin mitä on tänään.

Arjen materiaalisessa maailmassa on viime aikoina toistettu kovasti elinikäisen oppimisen ja uuden omaksumisen ideaa. Kaiken uuden omaksumisessa on kuitenkin hengen ja sielun kyettävä uudistumaan ja uudelleensyntymään. Ammattikoulutuksesta puhuttaessa saattaisi kuitenkin herättää hiukan hymyä puhe uudestisyntymisestä, mutta siitä huolimatta kaikessa johtava ajatus on se, että ei ole hyvä juuttua vanhaan ja totunnaiseen. Olisi aina koetettava kurottua eteenpäin. Ja kun me sielustamme puhumme, on se oikeastaan jopa elämän tarkoitus.

Aina emme ehkä jaksa, eivätkä voimamme riitä. Emme aina ole niin oivaltavia ja on vaikeaa ymmärtää asioiden ja olevaisen todellista luonnetta. Lohdullista on silloin muistaa, että *"rukous tuo meille avun"*. Meidän on tuettava ja autettava toisiamme, mutta saame myös rukoilla apua. Sen me voimme aina tehdä keskellä arkea ja elämän hyörinääkin. Koskaan se ei ole liian aikaista tai myöhäistä. Ei ole liian pientä tai suurta asiaa, jota emme voisi rukoilla. Silloin kurkottaudumme kohden korkeampaa ja silloin me joka kerta synnymme vähä vähältä uudelleen.

Näin koen gnostilaisena omakohtaisesti uudelleensyntymisen jatkuvan keskeytymättömänä prosessina tässä elämän ketjussa, joka ei katkea milloinkaan.